

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **P. C.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát města Teplice**, se sídlem náměstí Svobody 2/2, Teplice, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 4. 2020, č. j. 15 A 60/2019 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce brojí proti rozsudku označenému v záhlaví, kterým Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Nečinnost měla spočívat v tom, že žalovaný nevydal rozhodnutí v přestupkovém řízení vedeném pod sp. zn. MgMT-SČ 109026/PŘ/3716/2017/Ši.

[2] Žalovaný doručil dne 2. 3. 2018 žalobci příkaz ze dne 16. 2. 2018, č. j. MgMT/019370/2018 (dále jen „příkaz“), kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 2. 10. 2017 v 9:58 hod. jako řidič vozidla Fiat Ducato, RZ X, nerespektoval žlutý signál světelného signalizačního zařízení „Pozor“ na

křižovatce ulic Duchcovská a Sklářská v Teplicích, vozidlo na tento signál nezastavil a pokračoval v jízdě.

[3] Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce odpor dne 5. 3. 2018 datovou zprávou bez uznávaného elektronického podpisu (e-mailem), který dne 12. 3. 2018 zmocněnec doplnil datovou zprávou s uznávaným elektronickým podpisem. K odporu i jeho doplnění připojil zmocněnec nepodepsanou plnou moc udělenou mu žalobcem a datovanou dnem 7. 3. 2018. Dne 13. 3. 2018 vydal žalovaný výzvu k doplnění podaného odporu č. j. MgMT/029054/2018, ve které žádal o doplnění plné moci k zastupování žalobce (dále jen „výzva“). Výzvu však adresoval pouze žalobci, nikoliv jeho zmocněnci. Žalobce na výzvu nereagoval, a proto příkaz nabyl dne 13. 3. 2018 právní moci. Podepsanou plnou moc zmocněnec žalobce zaslal žalovanému dne 20. 3. 2019 v reakci na vydání exekučního příkazu. Do té doby o vydání příkazu neměl zmocněnec povědomí.

[4] Žalobce v žalobě tvrdil, že lhůta k doložení plné moci neuplynula, protože ani plynout nepočala. Správní orgán měl doručovat výzvu nikoliv žalobci, ale jeho zmocněnci. Z toho dovodil, že žalovaný měl zrušit příkaz a nařídit ve věci ústní jednání a následně vydat meritorní rozhodnutí. Krajský soud žalobci přitakal v tom ohledu, že žalovaný skutečně pochybil, pokud doručil výzvu přímo žalobci. Krajský soud uvedl, že žalovaný měl vyzvat zmocněnce žalobce k doložení podepsané plné moci a k odstranění rozporu v její dataci. Navzdory tomuto pochybení krajský soud žalobě nevyhověl, neboť zmocněnec žalobce podepsanou plnou moc sice předložil, avšak nedostatek v její dataci (plná moc nese datum 7. 3. 2018, ačkoliv odpor byl zmocněncem podán již dne 5. 3. 2018) neodstranil. Krajský soud uvedl, že bude zapotřebí aktivita žalovaného, který řádně vyzve zmocněnce žalobce. Výsledkem takového postupu však může být také závěr, že odpor proti příkazu podala k tomu neoprávněná osoba, a příkaz tak řádně nabyl právní moci. S ohledem na to žalovaný nemohl v řízení vydat meritorní rozhodnutí a ke dni rozhodnutí soudu není nečinný. Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 1 As 298/2016 - 28, ze kterého plyne, že za procesní situace jako té v nynějším řízení nelze správnímu orgánu uložit povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu o nesprávné dataci plné moci [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Ta totiž neohraničuje počátek zmocnění, nýbrž označuje pouze samotné datum jejího podpisu. Odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 3144/14, ze kterého vyplývá, že udělení plné moci poté, co zmocněnec učinil některé úkony jménem zmocnitele, není na překážku platnosti takových úkonů. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2019, č. j. 55 A 51/2019 - 25, pak také plyne, že datum na plné moci nevymezuje počátek zmocnění. Stěžovatel současně poukázal na to, že krajský soud jeho námitkám přitakal a nepřesvědčil mu pouze v závěru, že žalovaný byl povinen vydat rozhodnutí ve věci. Stěžovatel a jeho zástupce také brojí proti zveřejnění osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil a pouze odkázal na vyjádření k žalobě.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[8] V této věci je stěžejní otázka, zda lze žalovanému uložit povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé, jestliže zmocněnec žalobce nebyl řádně vyzván k odstranění vad podaného odporu. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že žalovaný takovou povinnost neměl.

[9] Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *[t]en, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.* Podle odst. 2 téhož ustanovení je žalovaným *správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.*

[10] Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že žalobou na ochranu proti nečinnosti se lze domáhat toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé či vydat osvědčení. Ochrana proti nečinnosti však není prostředkem obrany proti jakékoliv pasivitě (viz rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 1 Ans 1/2003 – 50) a jiným procesním vadám, než je nečinnost správního orgánu při vydání meritorního rozhodnutí (rozsudek ze dne 24. 6. 2004, č. j. 2 Ans 1/2004 – 64, č. 670/2005 Sb. NSS). Krajský soud tak rozhodl v souladu s ustálenou judikaturou, pokud konstatoval povinnost žalovaného řádně vyzvat zmocněnce žalobce k odstranění vad plné moci a současně vyslovil, že pasivita žalovaného nenaplňuje znaky nečinnosti podle § 79 odst. 1 s. ř. s.

[11] Stěžovatel namítal, že lhůta k odstranění vad nepočala běžet, protože žalovaný nesprávně vyzval jeho a nikoliv jeho zmocněnce. Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že správní orgán je k odstranění vad povinen vyzvat zmocněnce a nikoliv zmocnitele (srov. rozsudek ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 – 42). Kasační soud současně souhlasí se závěrem, že předložení podepsané plné moci dne 20. 3. 2019 nemohlo zcela rozptýlit pochybnosti o řádném zastoupení stěžovatele zmocněncem, neboť předložená plná moc nadále nesla pozdější datum (7. 3. 2018), než byl okamžik podání odporu zmocněncem stěžovatele (5. 3. 2018). Zmocněnec stěžovatele předložil nepodepsanou plnou moc datovanou 7. 3. 2018 již s podáním odporu dne 5. 3. 2018. Tato skutečnost může být vadou, k jejímuž odstranění je správní orgán povinen zmocněnce (byť stále domnělého) vyzvat. Teprve v případě, kdy se mu nepodaří výzvu zmocněnci doručit, může vyzvat zmocnitele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 As 181/2015 – 34). Nejvyšší správní soud zároveň dodává, že jakkoliv pochybnosti o existenci zastoupení existovaly s ohledem na pozdější datum uvedené na plné moci, nelze neodstranění této vady v podání ze dne 20. 3. 2019 klást zcela k tíži

stěžovatele a jeho zástupce, jelikož to byl právě žalovaný, kdo měl řádně vyzvat zmocněnce k odstranění obou vad plné moci.

[12] Krajský soud tak zcela správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 1 As 298/2016 – 28, ze kterého plyne, že do doby, než bude dalším postupem žalovaného za součinnosti stěžovatele, resp. jeho zmocněnce, vyřešena otázka oprávněnosti zmocněnce k podání odporu, nelze posoudit, zda má být příkaz zrušen a v přestupkovém řízení se má pokračovat, či zda příkaz již nabyl právní moci a věc je tak pravomocně skončena. Teprve v případě, že pochybnosti ohledně pozdější datace plné moci budou odstraněny a v řízení se bude pokračovat, lze se v případě nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě domáhat ochrany proti nečinnosti ve správním soudnictví.

[13] Kasační soud si je vědom, že zmocnění může vznikat i jinak, než udělením plné moci a že plná moc je „potvrzením“ o existenci zastoupení. Na druhé straně je s ohledem na procesní opatrnost nutné trvat na rozptýlení pochybností o oprávnění zmocněnce zastupovat stěžovatele, které plynou z pozdější datace plné moci. Stěžovatelem citovaná judikatura se totiž týká situací, kdy zmocněnec učinil úkon a teprve následně doplnil plnou moc s pozdějším datem, a nikoliv situace, v níž zmocněnec již společně s úkonem (odporem) předložil později datovanou plnou moc. Tím spíše je taková procesní opatrnost na místě, pokud stěžovatelův zmocněnec zastupuje i jiné účastníky v celé řadě řízení před správními orgány (srov. rozsudek ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 34/2016 - 35). Nelze totiž s jistotou vyloučit, že absence podpisu a pozdější datace plné moci je pouze jednou z mnoha procesních taktik zmocněnce, které jsou kasačnímu soudu z úřední činnosti známy.

[14] Kasační soud se polemikou stěžovatele a jeho advokáta vznesenou závěrem kasační stížnosti, týkající se vyvěšování rozsudků Nejvyššího správního soudu, již opakovaně zabýval, proto ve stručnosti odkazuje na svá předchozí rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 - 35, usnesení ze dne 25. 5. 2017, Nao 175/2017 - 161, či rozsudek ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 - 33, a v něm uváděná judikatura). Znovu pouze opakuje, že nejde o námitku, která by se týkala předmětu tohoto řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly, a proto mu náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu